

[Helge Sander]

Derfor er emnet relevant nok, men det konkrete forslag synes vi ikke der er så meget brug for lige nu. For det første har vi en ordning, som hjælper de 55–60-årige, hvis de er i en ledighedssituation, således at de kan blive fri for at stå til rådighed, den ordning, som vi har lavet sammen, og som vi alle sammen kender.

Dernæst er der et helt andet problem, som vi synes fru Lilli Gyldenkilde overser lidt, og det er det menneskelige aspekt, som også arbejdsministeren var inde på, nemlig det, at nogle føler sig presset ud af arbejdsmarkedet.

Jeg må ærligt tilstå, at der i vort bagland var flere, som, dengang vi lavede overgangsordningen, advarede og sagde, at den kunne få en uheldig afsmittning på arbejdsmarkedet i mange store virksomheder, hvor man stod foran at skulle afskedige en række mennesker. Jeg må tilstå, at de samme mennesker er kommet tilbage med konkrete eksempler på, at da der skulle fyres mennesker, gik det primært ud over dem, der lå i denne aldersgruppe, fordi man syntes, man kunne gøre det med bedre samvittighed. Der var en ordning, som kunne samle de mennesker op. Selv om jeg endnu har et par år, inden jeg bliver 55 år, synes jeg faktisk, det er en ganske urimelig situation at stille folk i, og det gør vi med ordninger som disse.

Men at det er et problemfrit område, vi bevæger os på, vil jeg ikke sige, og derfor startede jeg også med at sige, at en gennemgående debat både af ordningerne og de forhold, vi ønsker på det seniorpolitiske område, er helt, helt relevant. Men jeg vil være utrolig ked af selv med de allerbedste hensigter at gå ind for det forslag, SF har præsenteret her i dag.

Seniorpolitik er et ord, som bliver brugt af mange. Jeg kan ikke lade være med i dag at nævne Grundfos, som har tacklet det på en imponerende flot måde, så måske skulle vi med et blik mod den jyske virksomhed prøve at se på, hvordan man har fået lavet en langsom afvikling af de ældre medarbejders afgang, således at man tilsyneladende har været tilfreds både hos medarbejderne og i virksomheden.

Efterlønsordningen er vel økonomisk ikke helt uinteressant. Det er en dyr ordning, men man kan sige, at med den ledighed, vi har i øjeblikket, er det måske et spørgsmål, hvad der er dyrest. Men hvis vi nu f.eks. følger fru Lilli Gyldenkilde og går ned til 55 år, så er det en ordning, vi ikke kommer af med igen. Hvis vi

laver nogle ordninger på dette område – og jeg tror, det er ligegyldigt, om det er folk, der stemmer på SF eller på Venstre, eller hvad de stemmer på – og det først er således, at man har en ordning i udsigt, som for nogle kan være eftertragtet – for andre problematisk, det er en anden side af sagen – så kan vi lige så godt sige til hinanden, at det næsten er umuligt at komme tilbage igen. Og jeg håber da stadig væk på, at der bliver brug for alle, der er over både 55 og måske 60 år, hvis vi får stillet tingene rigtigt an.

Men som det forholder sig nu, og som det forholder sig i det forslag, der hedder B 62, må Venstre sige nej tak.

Poul Nødgaard (FP):

SF ønsker at nedsætte efterlønsalderen fra 60 til 55 år og gør ganske kort rede for dette i beslutningsforslaget. Vi nærer en vis sympati for forslaget i den nuværende vanskelige situation, som arbejdsmarkedet helt givet befinder sig i, men ved nærmere eftertanke må jeg sige, at vi netop har den udmærkede ordning kørende, hvor langtidsledige over 55 år kan få udbetalt en reduceret ydelse helt frem til deres 67. år. Netop det, at den ordning, der dér er indført, er frivillig, lægger vi utrolig meget vægt på. Ingen skal tvinges ud af arbejdsmarkedet mod deres eget ønske. Denne ordning med overgangsydelsen, som også Fremskridtspartiet har stemt for i sin tid, løber helt frem til 1995, og hvis arbejdsmarkedssituationen i 1995 ikke har ændret sig, går jeg ud fra, at ordningen kan forlænges. Det må være helt oplagt, for det er en udmærket ordning, og jeg kunne godt tænke mig, hvis arbejdsministeren kunne give nogle oplysninger om, hvor mange der egentlig har benyttet den ordning og er gået på overgangsydelse. Jeg synes, det kunne være interessant at få at vide, om tallet stadig væk stiger, og hvordan det i det hele taget udvikler sig.

Jeg håber, at jeg med det her fremførte har gjort det klart, at Fremskridtspartiet er positivt indstillet til at være med i konstruktive løsninger på arbejdsmarkedet og må i den forbindelse også henvise til, at vi uanset regeringsskiftet skal have gang i forhandlingerne om et mere fleksibelt arbejdsmarked for bl.a. den gruppe, vi her taler om.